

Dosáhněte osvícení tím, že se zřeknete přání

→ *Promluva Satja Sái Báby z 13. května 2006* ←

*Všechna jména a tvary nejsou ničím jiným
než projevem nejvyššího bytí,
které je absolutní bytí-vědomí-blaženost a není dualistické.
Je vtělením satjam, šivam, sundaram (pravdy, laskavosti, krásy).*

(verš v sanskrtu)

Vtělení lásky!

V tento svatý den Buddhapúrnimá hovoříme o Buddhovi a *púrnimě* (úplňku). Zřídka se však ptáme na Buddhovo učení, na jeho ctnosti a příkladnou životní cestu.

Král Šuddhódana a jeho žena Májádéví prováděli s touhou po synovi po léta mnohá duchovní odříkání, jako je *džapa* (opakování jména), *tapas* (kázeň), *vratam* (slavnostní sliby) a *jadžni* (obřady). Radili se také s mnoha astrology. Šuddhódana neměl mír mysli, protože se bál, že nebude mít dědice trůnu. Znepokojovalo ho to dnem i nocí. Nakonec byly jejich modlitby vyslyšeny a Májádéví porodila v Lumbiní syna, kterému dali jméno Siddhártha.

Májádéví zemřela bohužel brzy po porodu. Gautamí, druhá Šuddhódanova žena, vychovávala chlapce jako vlastního syna, s láskyplnou péčí. Proto se mu také říkalo Gautama. Astrologové předpověděli, že Siddhártha nebude vládnout království, že je opustí a stane se poustevníkem. Předpovědi zněly Šuddhódanovi neustále v uších, a jak sledoval růst svého syna, přinášely mu úzkost. Učinil veškerá opatření, aby syn nevyšel z paláce mezi jiné lidi, kteří by ho mohli ovlivnit. Tak ho ochraňoval po dlouhých dvacet let.

Jednoho dne přišli za Šuddhódanou rodiče jedné dívky a projevili přání dát svoji dceru Siddhártovi za manželku. Jmenovala se Jašódhará. Šuddhódana

jejich nabídku přijal a uspořádal svatbu Siddhárthy s Jaśódharou. Na láskyplné naléhání rodičů zůstával Siddhártha v paláci i po svatbě. Rok po svatbě zplodil syna, kterému dali jméno Ráhu. Oba rodiče se synem trávili celý svůj čas.

Poté, co se Gautama vydal jednoho dne ven z paláce, začala být jeho mysl navzdory všemu pohodlí a šťastnému manželskému životu neklidná, když uviděl, jak lidi ovlivňuje stáří, nemoci a smrt. Jedné noci nastala v jeho mysli náhlá proměna. Zatímco jeho žena spala, on o půlnoci vstal, políbil syna a odešel do pralesa. Musel podstoupit mnohé útrapy a nesnáze. Všemmu však čelil trpělivě a s odhodláním. Jeho rodiče byli sklíčení žalem, nedokázali snášet bolest z odloučení od svého syna. Ačkoli i Siddhártha prožíval mnohá trápení, kráčet po cestě k sebepoznání.

Během své pouti se setkal s jedním svatým mužem. Ten mu řekl, že příčina jeho utrpení je v něm a je to jeho utrpení, co mu brání v sebepoznání. S těmi slovy mu dal amulet na ochranu a požádal ho, aby jej nosil kolem krku. (V tu chvíli Bhagaván onen amulet materializoval a ukázal jej za hromového potlesku celému shromáždění.) Toto je amulet, který dal mudrc Siddhárthovi. Když si jej Siddhártha navlékl kolem krku, veškeré jeho utrpení okamžitě zmizelo. Až dokonce své pozemské pouti měl Buddha amulet na krku. Když opustil svoji smrtelnou schránku, talisman zmizel.

Siddhártha začal provádět intenzivní pokání, v němž pokračoval po dlouhou dobu. Neustále se dotazoval: „Kdo jsem já? Jsem tělo? Jsem mysl? Jsem *buddhi* (intelekt)? Jsem *čitta* (myšlení)?“ Dospěl k závěru, že ničím z toho není. Nakonec prožil pravdu „já jsem Já“.

Védy prohlašují: *aham brahmásmi* (já jsem *brahma*) a *tattoamasi* (To jsi ty). Dokonce i tato dvě prohlášení konstatují dvě věci: Já a *brahma*, To a ty. Pravá moudrost spočívá ve vidění jednoty. *Advaita darśanam džňánam* (prožití nedvojnosti je pravá moudrost). Známkou nevědomosti je vidět dvojnost a nevnímat si základní jednoty. Dualita není pravda.

Tímto způsobem se Buddha hluboce dotazoval a nakonec prožíval „já jsem Já“. To je pravé uskutečnění. Odříkání můžete provádět po mnoho let, můžete meditovat a vykonávat mnohé jógické praxe. Ale všechny tyto duchovní postupy přinášejí jen dočasné uspokojení, nikoli trvalou blaženost.

Někteří lidé hovoří o meditaci. Dokonce i Buddha prosazoval praxi meditace. Co je to, nad čím máte medítovat? Co je myšleno meditací? Značí to soustředění se na nějaký určitý předmět? Ne, ne. To vůbec žádná meditace není. Pravá meditace je rozjímání nad podstatou „já jsem Já“. Žádná jiná *sádhana* (duchovní praxe) se jí nemůže rovnat.

Dokud máte dualistický postoj „ty a já“, nemůžete prožívat jednotu. Buddha poznal princip jednoty a na této pravdě stavěl svůj život. Pod vedením různých jogínů prováděl mnohé druhy meditací a odříkání, ale nakonec shledal, že jsou jen mrháním času, protože žádná z nich ho nevede ke konečnému prožití jednoty. Litoval, že takovým způsobem plýtvá svůj čas. Člověk by měl hledat naplnění v životě tím, že správně využije času. To je prvotní povinností člověka.

Vtělení lásky!

Mnozí lidé provádějí mnoho různých typů duchovní praxe, jako je *džapa* (opakování jména) a *dhjána* (meditace), aniž by si uvědomovali princip jednoty. Jazyk pronáší Rámovo jméno, ale v srdci je prázdnota. To je jen plýtvání časem. Místo plýtvání časem takovým způsobem se zabývejte službou společnosti s tím, že vidíte Boha v každém člověku. To je pravá duchovní praxe. Poznávejte vrozené božství všech bytostí.

Na světě se zdá, že jsou dvě entity – ty a já. Ale ty a já jsme ve skutečnosti jedno. *Vjašti* (jedinec) je částí *samašti* (společnosti) a *samašti* je částí *sršti* (stvoření), které se vynořilo z *paraméšthi* (Boha). Toto *paraméšthi* je *parabrahma tattva* (princip *brahma*). Ten je základem celého stvoření. Tímto způsobem musíte poznat jednotu všeho stvořeného. Jen tak můžete dosáhnout *paraméšthi*, neboli principu *brahma*. Každý si musí neustále připomínat: „Já jsem *paraméšthi*, já jsem *paraméšthi*.“ Všichni jsou vtělením *átmana* a *átman* všechny udržuje.

Buddha prožíval jednotu všeho stvoření. Jakmile dosáhl vize jednoty *átmana* (*ékátman*), proběhla v něm celková proměna. Uvědomil si, že všechny světské vztahy – s matkou, otcem, ženou a dětmi – jsou klamně. Překročil vědomí těla. Proto získal oslovení „*buddha*“ (osvícený).

Člověk by měl používat svoji inteligenci (*buddhi*), aby porozuměl tomuto principu jednoty. *Buddhi* je dvou typů. *Buddhi*, které vidí rozmanitost v jednotě, je světská inteligence. Aby si člověk uvědomil základní jednotu všeho stvoření, měl by rozvíjet *adhjátmickou buddhi* (duchovní inteligenci). To vám dává zážitek principu *átmana*, který je stejný v celém vesmíru. Buddha dosáhl vize *átmana*. Po této zkušenosti učil, že na světě existuje jen jeden božský princip.

*Buddham šaranam gačchámi,
Sangham šaranam gačchámi,
Dharmam šaranam gačchámi.*

Buddha učil, že princip jednoty *átmana* je na světě jediným pravým principem. Ten, kdo si jej s pomocí své duchovní inteligence uvědomí, je pravým *buddhou*, říkal. Na světě neexistuje nic jiného než *átman*. Na tomto pomíjivém a prchavém světě je jediná věc pravá a věčná. Tou je božství. Po jeho dosažení by měl každý toužit. *Satjam šaranam gačchámí* (přijímám útočiště v pravdě). *Ékam šaranam gačchámí* (přijímám útočiště v principu jednoty). Všechno na tomto světě je projevem božství, není druhého bytí, než je božství. Je to božský princip, který vládne celému světu.

Když si Buddha tuto pravdu uvědomil, chodil se svými žáky od vesnice k vesnici, aby ji hlásal. Nikdy necítil potřebu odpočívat. Myslel na to, že je jeho povinností sdílet nejvyšší poznání se svými bližními. Přišel za ním dokonce i jeho otec Šuddhódana. I ten poznal pravdu a byl jí proměněn.

Co Buddha učil? Učil, že každý člověk má v sobě stejný božský princip. *Ékam sat viprá bahudhá vadanti* (pravda je jedna, ale moudří o ní hovoří pod různými jmény). Stejně poselství vyslovil Pán Kršna v Bhagavadgítě, když řekl, že všechny bytosti jsou jeho zrcadlením a nikdo se od něj neodlišuje. Buddha musel podstoupit mnohé útrapy, aby tuto pravdu pochopil.

Mnohé ušlechtilé duše, jež byly Buddhovými současníky, jeho velikost uznaly. Říkaly, že Buddha prožil pravdu, kterou si ostatní uvědomit nedokázali. Jelikož se Buddha vzdal všech přání, stal se představitelem naprostého sebezapření. Nebylo v něm nic jiného než láska. Lásku považoval za svůj životní dech. Bez lásky by se svět proměnil v nicotu.

Když někoho pozdravíte, uvědomte si, že zdravíte sami sebe. Ten někdo není nic jiného než váš vlastní obraz. Na ostatní se dívejte stejně, jako se díváte na svůj odraz v zrcadle. To je poselství, které sděluje *mahávákja* (rčení s hlubokým významem) *aham brahmásmi*.

Jména a tvary mohou být různé, ale všechny bytosti jsou částí, kouskem stejného božského principu. Toto můžete nazvat kapesníkem. Tomuto říkáte oděv. Obojí je však zhotoveno z bavlny. Podobně je božství základním principem ve zdánlivé mnohosti tohoto světa. Mnoho takzvaných učenců dnes káže jen o mnohosti. Tvrdí, že zvládli svatá písma a pokoušejí se je vykládat svým vlastním způsobem podle svých omezených znalostí. Jejich výklady neodpovídají skutečnosti. Jen zvětšují zmatek.

Buddha učil, že bychom neměli mít žádný hněv, neměli bychom hledat chyby druhých a nikomu bychom neměli ubližovat, protože všichni jsou vtělením čistého, věčného principu *átmana*.

Máme mít soucítění k chudým a pomáhat jim, jak je jen možné. Myslíte si, že ti, kdo nemají jídlo, jsou chudí lidé. Nemůžete někoho nazývat chudým jen proto, že nemá peníze nebo co jíst. Vpravdě řečeno není chudý nikdo. Všichni jsou bohatí, nikoli chudí. Ti, koho považujete za chudé, nemají peníze, ale mají bohatství srdce (*hrdaja*). Pochopte tento základní princip jednoty a božství ve všech lidech, berte na něj ohled a prožívejte blaženost.

Zbavte se takových omezených úvah, že ten a ten je váš přítel, ten a ten váš nepřítel, ten a ten je váš příbuzný a tak dále. Všichni jsou jedno, chovejte se ke všem stejně. To je vaše prvotní povinnost. To je nejdůležitější Buddhovo učení. Lidé se však na Buddhovo učení neptají a nerozumějí svatosti jeho ducha. Vyprávějí jen jeho příběh. Buddha není ve skutečnosti jen jeden jedinec. Ve všichni jste *buddhové*. Jakmile této pravdě porozumíte, spatříte všude jednotu. Ve zdánlivé mnohosti je jednota.

Když jste obklopeni mnoha zrcadly, vidíte množství svých odrazů. Obrazů je mnoho, ale osoba je jedna. Reakcí, obrazů a ozvěn je mnoho, ale skutečnost je jedna. Když hovořím zde, je můj hlas slyšet z každého reproduktoru v této hale. Stejně existuje princip jednoty v našich srdcích, a ten si musíme uvědomit. Lidský život nalezne naplnění jen tehdy, když mysl prožívá základní jednotu. Není možné, aby bylo dosaženo jednoty mezi lidmi, aniž by se sjednotila jejich mysl. *Mana éva manušjánám káranam bandhamókšajóh* (mysl je příčinou pout i osvobození člověka).

Vidíte někoho a řeknete, že je to špatný člověk, vidíte někoho jiného a nazvete ho dobrým. Ve skutečnosti je ale dobro a zlo přítomno ve vaší mysli a ne v lidech kolem vás. Tento kapesník nazýváte bílým a tento mikrofon černým. Rozdíl v barvě je pro vaše oči, ale v základě je černá a bílá jedno a to samé. Každý by měl usilovat, aby spatřil jednotu v rozmanitosti. Jen tak může člověk prožívat božství.

Principy, které Buddha učil, mají hluboký význam, ale lidé se jim nepokoušejí porozumět. Buddha měl na hlavě kadeřavé vlasy. Jedna kadeř se vinula po druhé. V tom je základní poselství o jednotě. On měl v srdci jen jeden postoj, pocit lásky. Učil: *dharmam šaranam gačchámí* (přijímám útočiště ve správném jednání), *prémam šaranam gačchámí* (přijímám útočiště v lásce).

Bez lásky neexistuje lidství. Měli bychom milovat všechny bez ohledu na skutečnost, kdo je chudák a kdo boháč. Peníze by neměly být kritériem sdílení vaší lásky se svými bližními. Peníze nejsou důležité. Peníze přicházejí a odcházejí, morálka přichází a vzrůstá. Nikoho nezraňujte. Vždy pomáhejte, nikdy nezraňujte. Jen tak můžete dosáhnout stavu *buddhy*.

Má jen malý užitek dávat dlouhé přednášky, jestliže nechápete princip jednoty v božství. Boha můžete nazývat jakýmkoli jménem – Ráma, Kršna, Buddha, Sái a tak dále – ale všechna jména jsou ztělesněním stejného božského principu. Položte květinu jednoty na oltář svého srdce a dovoluňte, ať se všude šíří její vůně.

Duchovní praxe, jako je *džapa* a *tapas*, nepovedou k požadovaným výsledkům, dokud si neuvědomíte princip jednoty. Mnoho lidí počítá kuličky v růženci. Jaký má ale smysl otáčet růžencem, jestliže se mysl otáčí po světě? Pochopte, že mysl je nejdůležitější. Měli byste mít stálou mysl. Je tehdy bude váš život spasen. Jaký má smysl, když se vaše mysl vznáší nad každým předmětem jako moucha, která poletuje nad špínou stejně jako nad *laddu* (cukrovinkou).

Nedovolujte své mysli, aby kolísala mezi dobrým a zlým, mezi jednotou a mnohostí. Soustřeďte ji na všechno, co je dobré, a uvědomte si princip jednoty. To je královská cesta, která vás vede k prožívání pravdy. Jestliže naopak dovolíte mysli, aby se držela křivolaké cesty, nedovede vás nikam.

Vtělení lásky!

Ve vás všech je stejný božský princip lásky. Když se vydáte po cestě lásky, stanete se sami Buddhou. Dnes je Buddhapúrnímá. *Púrnímá* znamená úplněk. Základním poselstvím svátku Buddhapúrnímá je, že mysl by měla zářit s naprostou čistotou, jako úplněk. Měla by se sjednotit se svým zdrojem, tedy s *átmanem*, který je čistý a zářící. Za úplňkové noci není žádná temnota. V tomto příznivém dni – Buddhapúrnímá – bychom měli dosáhnout úplné čistoty mysli.

*Púrnamadah púrnamidam, púrnat púrnamudačjaté,
púrnasja púrnamádája, púrnaméva avašišjaté.*

*To je plné, toto je plné.
Když se plné vezme z plného, co zbude, je opět plné.
Tuto pravdu si musíme uvědomovat.*

Vtělení lásky!

Přináší mi velkou radost, když vidím, že vy všichni jste se zde dnes shromáždili. Jeden s druhým jste sjednoceni poutem lásky. Láska je jen jedna, není jiná ve vás, ve mně a v ostatních lidech. Svoji lásku jste spojili se Svámího láskou. Láska je jedna. Žijte v lásce.

(Bhagaván uzavřel svoji promluvu bhadžanem „Préma mudita manasé kahó“.)

U příležitosti svátku Buddhapúrnímá, v Brindávanu dne 13. května 2006